

En Sørge-Sang
over
Kristian Fr. Arild Kvalsund,
der afgik ved en hastig Død den
4de Oktober 1864.

Forfattet af
O. Chr. Sørensen,
Skolelærer i Hammerfest Landsogn.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

Ak Jammer, Ve og Klage
I denne Verden er;
Ja Sorrow, Suk og Klage
Med Møie og Besvær,
Saa vi maa nok bekjende,
At den er Grædeboe,
Ak Kummer og Elende
Og megen stor Uro.

Det maa de nok erfare,
Som Sorgen trykket har,
Det Bæger de maatt' tage,
Og drikke Modgangs Skaal;
Af Kalkens Maravande,
Den Vemods bedske Saft,
Som Taarer ud mon presse,
Der ned af Kinden faldt.

Den Gang, som her nu lyder,
Er om Jers Krisian,
Som Jer saa tidt har frydet,
Udi Jers Ægtestand,

Med Kjærlighed og Glæde
Omtrent i femten Aar;
Men nu maa Øiet græde,
Fordi Du ham ei har.

I Attenhundred' fire
Og seksti Aar dertil,
Fjerde Oktober bliver,
Som I nu høre skal,
At Elementers Raslen?
Og Voldsomhed med hast,
Et Dødens Skud udkaster,
Saa Livets Kjæde brast.

Dog maa I ikke mene
Det var en evig Død;
Nei, I maa vel betænke
At Jesu Ord saa lød:
”hvo tror paa mig skal leve
Et evigt, evigt Liv!”
Det havde han erfaret
Og er nu englelig?

Han var ogsaa en Fader
Og trolig Børneven
For sin, den lille Skare,
Et antal, som er fem,
Som han til Tro og Dyden,
Saa ofte lokket har,
Og kjempede mod Synden,
Som gjør os ufrugtbar.

Naomi mistet haver,
Sin kjære Ægtemand,

Derfor hun sig belaver
At gaa fra Noahs Sand?;
Den Sorg var tung at bære,
Som laa paa hendes Bryst.
I samme Sorg maa nære,
Som har Jers Hjerte trykt.

En Jakob har og mistet
Sin kjære Øienlyst,
Hvorved hans Hjerte bristed',
Og kund' ei finde Trøst,
Men længtede saa saare,
Fra denne Jammerdal,
Hos Gud at evig være
I Himlens Brudesal.

Kong David fik og føle,
De Modgangs haarde Slag
Og Job med samme Svøbe,
Gud ikke sparet har;
En Rakel og maatt' græde,
Og vil ei finde Trøst,
Da hendes elsked' kjære,
Ved Døden blev borttrykt.

En Jairi og tillige,
Blev ramt af Sorgens Braad,
Da hans, den kjære Pige
Var lagt paa Ligebaar;
Ja ogsaa Kains? Enke,
Har kummer bøiet ned,
Juditta Enkevinde,
Sorg og Bedrøvelse.

Den, som I nu har savnet,
Han føler ingen Sorg;
Men haver nu vist havnet
I Himlens Frydeborg;
Og kjender ikke mere,
Til Modgang Suk og Strid;
Men Seierstronen bærer,
Og følger Lammet blid.

Nu maa jeg Farvel sige,
Til dig min kjære Ven!
Tak for hver glædens Time,
Vi delte sammen her!
Nu maa jeg dig forlade,
Og er ei mere her;
Men Gud skal dig husvale,
Thi han din hjælper er.

Du sørger nu og klager
Fordi jeg borte er,
Men stil de stride Taarer,
De Sukke og Besvær,
Som trykker dig og minde;
Men vid at du engang,
I Himlen mig skal finde
Blandt Englekor og Rang?

Farvel nu, Børn kjære!
Tænk paa Jers Faders Ord:
”I Tro og Guds frygt lære,
mens I er her paa Jord,
Saa skal I engang komme,
I Herlighedens Land,
Forenet der at sjunge,

For Thronen Lammets Sang!

I græder nu og klager
Da I forladte er;
Men tænk: Jers rette Fader,
I Himlen er, og ser,
Med naadigt Faderøie,
Til al Jers Trang og Tarv,
Og haver i det høie,
Beredt Jer evig Arv.

O Gud og Fader, kjære,
See naadigt til enhver!
Ogsaa til de, som ere
I Kummer og Besvær.
Du, som er Enkers Værge,
De Faderløses Skjold;
Du Himmel, Himlens Herre,
Og Fader god og bold!

Hammerfest.

E.B. Leinnans? Tryk.